

ȘTIINȚA , EXPLOZIVĂ

Conturată de Mirel Rădoi după chipul și asemănarea lui, noua Universitatea se mișcă foarte repede, pe teren și în afara lui. Și, deși am ratat aproape inexplicabil victoria la Arad, avem o nouă șansă să decolăm cu adevărat, astăzi, alături de voi. Nu către stele, ci către vechiul nostru vis – cu încredere, intensitate și determinare.

VINERI,
18 IULIE 2025,
ORA 21:30
SUPERLIGA,
ETAPA II
STADIONUL
„ION OBLEMENCO”

Încrederea lui Rădoi și nerăbdarea lui Băluță de a reveni pe Oblemenco, pentru prima oară ca jucător

- Debutul de la UTA a adus o „repriză” de 60 de minute dintre cele mai bune ale Craiovei din ultimii ani, dar și o revenire a Aradului, împinși de la spate și de brigada de arbitri. Antrenorul nostru a explicat că perioada mai slabă e cumva normală, având în vedere consumul foarte mare de energie și ritmul din primele 60-70 de minute și a lăsat de înțeles că nu se îngrijorează, pentru că el și jucătorii știu ce au de făcut și de reparat.
- Nu avem accidentați pentru meciul cu Pitești, dar Rădoi a spus că trebuie să aibă o discuție cu staff-ul medical, deoarece antrenamentele sunt dificile și e normal ca unii jucători să fie mai obosiți decât alții. A sugerat că e mulțumit de calitatea lotului actual, spunând că va alege jucătorii cei mai proaspeți și că nu mai așteaptă transferuri în acest moment. Întrebat dacă mai vine un atacant sau nu, a spus că asta rămâne la latitudinea conducerii.

- Prezenți la conferința de presă, și Rădoi și Băluță au lăudat Argeșul, de care s-au declarat impresionați în prima etapă, când amândoi consideră că nu meritau să piardă cu Rapid. Printre punctele forte ale adversarului au numit agresivitatea, contrapresingul în momentul în care pierde mingea și verticalizările foarte rapide odată ce reintră în posesie.
- Rădoi s-a arătat deranjat de criticile primite de Crețu și Anzor, despre care a reamintit că sunt doi jucători de echipă națională, care pot fi oricând titulari. În ceea ce privește schimbarea lui Romanchuk cu Fălcușan, care a greșit la golurile 2 și 3, a explicat că ucraineanul a cerut schimbare, iar tânărul fundaș de abia sosit la lot era singura variantă de rezervă

pentru post. Antrenorul nostru a subliniat că „el nu caută vinovați, ci soluții pentru a îmbunătăți”.

- Craioveanul Tudor Băluță, pe vremuri simplu supporter al Științei în Peluza Nord și o țintă veche a clubului nostru, s-a arătat încântat și nerăbdător de iminentul debut pe Oblemenco. A recunoscut că l-a întrebat pe Crețu la antrenamente cum e atmosfera pe stadion atunci când ești în iarbă.
- Apropo de iarbă, Știința – FC Argeș se va juca pe un gazon nou și care arată foarte bine. Deși la conferință s-a speculat de către un jurnalist că acesta nu ar fi încă bine prins, Rădoi a spus că nu are nicio emoție în privința asta, pentru că de multă vreme la Craiova și la Arad sunt cele mai bune gazoane din țară.

- Prin aducerea tânărului portar ucrainean Pavlo Isenko, Știința a transferat oficial un „prim 11 întreg”. Pe lângă ucrainean, au mai venit Tudor Băluță, Băscăanu, Al-Hamlawi, Mihnea Rădulescu, David Matei, Darius Fălcușan, Romanchuk, Stevanovic, Teles, și Alex Crețu.
- Clubul nostru a emis o scrisoare deschisă către CCA și președintele Kyros Vassaras, considerând că forul arbitrilor dă Craiovei „interzis la titlu”. Dincolo de greșelile flagrante și de atitudinea anti-Craiova arătată de Marian Barbu la Arad, Universitatea consideră sfidătoare și cinică delegarea lui încă din start, având în vedere că, cu doar șase zile înainte de meci, Prosport publica un articol în care arăta cum Universitatea Craiova a pierdut cele mai multe puncte în sezoanele trecute cu doar doi arbitri la centru: Barbu și Marcel Bîrsan.

Lot valoros și experimentat, dublat de o academie promițătoare

- Laudele lui Rădoi și Băluță pentru adversar sunt susținute de Transfermarkt, care estimează că lotul Piteștiului e mai valoros decât al lui Oțelul, Slobozia, Miercurea Ciuc și Metaloglobus. Argeșenii au fost foarte activi administrativ: au venit Caios Ferreira (golgheterul primei ligi din Moldova), Rață, Oancea, Bettaieb și Tchassem (toți de la U Cluj), Ricardo Matos (fost la Buzău), un fundaș central din Slovenia, Leard Sadriu, experimentatul mijlocas Rober Sierra (Steaua), respectiv fostul portar al Științei, David Lazar.
- Din lotul Piteștiului mai făceau deja parte alți jucători cu ștate vechi în Liga I, mulți dintre ei trecuți și

pe la Craiova: Cătălin Straton, Mihai Roman, Marius Briceag sau Takayuki Seto.

- Foștii atacanți Dănciulescu și Ilie Dumitrescu l-au remarcat amândoi pe vârful Caios Ferreira, adus din Republica Moldova, lăudând tehnica acestuia în regim de viteză și faptul că pare capabil să decidă de unul singur un meci.
- Un alt plus al Piteștiului în acest sezon, remarcat de antrenorul Bogdan Andone, este calitatea bună

a jucătorilor din academia clubului. Antrenorul a spus că are 7-8 juniori care se antrenează cu prima echipă și e foarte mulțumit de ei.

- Andone are o victorie, două egaluri și două înfrângeri în meciurile cu Știința din trecut. Înfrângerile și victoria au venit pe vremea când acesta antrena Astra, în timp ce în duelurile cele mai recente, când a antrenat Botoșani, respectiv Voluntari, a reușit să scoată un punct de fiecare dată.
- Bogdan Andone a părut invidios pe resursele Craiovei și pe transferurile făcute de Știința în această vară, laudând schimbarea de strategie a lui Mirel Rădoi și accentul pus de acesta pe talia jucătorilor. S-a declarat impresionat de meciul Craiovei de la Arad: „Nu am mai văzut o echipă din România cu un joc atât de dinamic și care să-și creeze atâtea ocazii în deplasare. Cu siguranță, sezonul acesta se vor lupta cu șanse reale la campionat.”
- Antrenorul argeșenilor și-a recunoscut singur și punctele slabe: lipsa unui mijlocas creativ și care să dea tonul în joc, dar și a unui jucător care să execute bine fazele fixe.
- Înfrângerea cu Rapid din prima etapă a fost doar a doua din 2025 pentru piteșteni, care au avut o serie excelentă după venirea lui Bogdan Andone și par că vor fi o echipă măcar de mijlocul clasamentului din prima ligă.

VOCEA Universității Craiova ar fi putut avea 87 de ani

„Șșșt! Au dat legătura la Craiova!”. Câți ascultători de radio n-or fi zis asta, în comunism, când așteptau, cu inima strânsă și o boxă micuță în față, să audă vocea inconfundabilă a lui Domozină, pe vremea când majoritatea meciurilor se transmiteau doar la radio?

Celelalte voci „de la aparat” erau plate, cadențate, mecanice, ca ale unui AI de astăzi. Rolul lor era să te informeze sau chiar mai rău, să te avertizeze, ba chiar „să facă sesizări”. Nu și ACEA voce, însă. Aceea purta în ea toată pasiunea Olteniei și, implicit, a Științei. Cei mai mulți dintre ascultătorii lui nu-i văzuseră nicio dată chipul și cu siguranță se întrebau, poate obsesiv, cum arată omul din spatele acelei voci. Deoarece acea voce era, pentru mulți dintre ei, totuna cu speranța și uneori chiar cu fericirea.

Poate că nu-l văzuse încă nici Virgil Mocanu, colegul său din capătul opus al țării, de la Radio Constanța, când declara: „Avea o voce capabilă să mângâie, să alinte, să exalte, să dojenească persuasiv, să se moduleze în toate registrele, cu tonalitățile cele mai adecvate. O voce care se răsucea cutezător în vârtejul unei întrebări sau răsuna pilduitor pe vârfurile unor exclamații”.

Într-un text *in memoriam* de pe radiooltenia.ro pe care vi-l recomandăm, foștii lui colegi spuneau cel mai frumos: „Într-o lume cenușie și fără perspective, Sebastian Domozină a fost vocea-simbol a Craiovei Maxima, sufletul Universității Craiova și decanul ziariștilor craioveni. Argintul viu al Radioteleviziunii Române, un om de o candoare deosebită, cu un suflet generos și jovial”.

Mai presus de toate, în amintirile tuturor celor care l-au cunoscut, „Seba” a rămas un om modest, inimos și prietenos, care pur și simplu plăcea tuturor. Deși

cei mai mulți l-am auzit doar comentând fotbal, cu toții am simțit cumva aceste calități umane, doar din vocea lui. Și, pentru asta, îl vom iubi mereu, așa cum o s-o facem cu toți cei care au însemnat ceva pentru echipa noastră, deci pentru noi.

Între fotbal și poezie

Povestea mea și a iubirii pentru Universitatea

Clara este poet, student, om visător și fan al Științei. Face parte dintr-un grup de poezie numit Shak-Poetry, pe care și l-a organizat împreună cu câțiva prieteni de pe Instagram. Este o tânără foarte sociabilă și deschisă, iar de la fotbal, via tatăl ei, spune că a învățat valori fundamentale în viață, cum ar fi fair play-ul și respectul pentru ceilalți.

Povestea mea și a imensei mele iubiri pentru Universitatea începe înainte de o dată anume. Pare că într-un fel m-am născut cu ea. Fotbalul a reprezentat mereu pentru mine o descătușare, un refugiu în care mă pot cuibări și unde îmi găsesc liniștea.

M-am născut la Turnu Severin, dar la 4 ani m-am mutat în Craiova cu părinții. Am copilărit lângă Grădina Botanică, care a ajuns astfel să fie locul meu preferat din oraș, chiar înainte de stadion. De altfel, relația mea cu fotbalul este chiar mai veche decât cea cu Știința, pentru că acolo, pe aleile grădinii, băteam mingea alături de câțiva tovarăși până seara târziu. Nu mai știu câți ani aveam, probabil puțini, pentru că amintirile de atunci au rămas în aer, ca niște scânteii

de emoție, lipsite de structură sau detalii pe care să fiu sigură.

Prima dată pe care mi-o amintesc specific și care se leagă de fotbal este primăvara lui 2014. Aveam 10 ani și tata mi-a cumpărat un album Panini, cu cartonașe cu fotbaliști care urmau să participe la Cupa Mondială din Brazilia. Am simțit atunci primii fiori ai unei pasiuni care avea să crească până în prezent, când am 21 de ani.

E drept, relația mea specială cu fotbalul și cu Știința se datorează și relației speciale cu tata. El însuși este fan al Universității și obișnuim să urmărim meciurile împreună. Pe ale Craiovei și pe cele din campionatul nostru, mai ales, dar și altele, din competițiile tari intercluburi sau internaționale.

În perioada studenției am început să merg și la meciuri. A fost ceva special, eram totuși femeie într-o

lume a bărbaților. Sau cel puțin așa credeam prima oară... Am înțeles însă repede că fotbalul ne unește și pe acest plan. Când urlăm împreună la goluri sau când ne cântăm cot la cot cântecele, în galerie, devenim cu toții una, iar acele diferențe, care uneori ne sperie și ne rănesc, se topesc și dispar.

La fel ne de mult ne leagă și istoria noastră comună, istorie care, în Oltenia cel puțin, se țese în jurul Universității Craiova. Ce bucurie e pentru mine când văd atâtea generații prezente pe Oblemenco, de la mine și la cei mai mici decât mine, copii care abia au învățat să meargă, până la vârstnicii care de-abia mai pot să meargă, și totuși o fac, mai ales când vine vorba să ajungă la stadion.

Momentan sunt foarte entuziasmată de noul sezon, care mă aștept să fie incendiar. Avem deja 11 jucători noi, iar Mirel Rădoi pare mai hotărât și mai încrezător ca oricând. Deși am făcut doar egal la Arad, cred că tuturor ne-a plăcut jocul, așa cum cred că toți putem vedea că ne-a lipsit din plin șansa și că am fi meritat să câștigăm.

Ca la fiecare început de sezon, și-n vara aceasta arde în mine o dorință imensă: să câștigăm titlul. Și, deși trecem prin asta an de an, ceva în mine îmi spune că acum suntem mai pregătiți și mai hotărâți ca oricând să ne îndeplinim visul. Forza Știința!

P.S. Să scriu în programul de meci editat de clubul pe care îl iubesc este, pentru mine, un vis devenit realitate și sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Nicu, sufletul Craiovei

De la renaștere încoace, Universitatea a crezut în ceva: în refacerea și apoi în îngrijirea legăturilor dintre acest club și Oltenia, cu tot ce înseamnă ea.

Știința nu este echipa unei firme, a unui patron și nici măcar a unei instituții, ci a voastră, a noastră, a întregii regiuni. Iar căpitanul ei este și el al nostru, al tuturor celor care iubim Craiova.

Căpitan la Universitatea și om de bază la Națională

Astăzi, din cei 30 de fotbaliști din lotul complet, 11 sunt olteni, majoritatea chiar din Craiova. Și asta în condițiile în care vara asta ne-am despărțit de alți doi fotbaliști trup și suflet pentru Știința - Mitriță și Căpățână. Dintre toți cei rămași, însă, Nicușor Bancu, de 11 ani la Știința și de vreo 5 căpitan, e cel mai reprezentativ pentru lotul actual.

Într-un interviu pentru revista Superlei, care va fi editată și tipărită de noul nostru partener principal, Superbet, Nicu și-a spus povestea. Majoritatea detaliilor le știam deja, dar tot s-a simțit ca un pansament pe suflet să ni le reamintim. Pentru că niciodată nu strică o poveste de(spre) succes, iar suferințele și ambiția lui Nicușor, care a plecat de jos și a ajuns

2014: Nicușor Bancu, cu stema veche pe piept, la unul dintre primele meciuri în Liga I.

căpitan al Universității și om de bază al Naționalei, practic se confundă cu succesul.

„Înainte să ajung în Liga II munceam ca salahor în construcții, eu și fratele meu ajutam niște băieți din sat. Lucram de luni până vineri și luam 400 de lei pentru o săptămână”.

Și, pentru că după 11 ani cu Nicușor în echipă (din totalul de 12 de la renaștere încoace), acesta și clubul au hotărât de comun acord să se despartă, la prima

ofertă avantajoasă pentru fotbalist, adevărul e că ne temem puțin de acel moment. Așa că, pe lângă interviul acordat de Bancu în Superlei, am vrea să mai pomenim câteva lucruri. Ceva cu care să rămânem când ne va fi greu.

Cum să-ți construiești o super-carieră, între două momente care-ți periclitează cariera

CEL PUȚIN 13 LUNI. Atât a stat Nicușor de parte de fotbal și de meseria lui, în total, după cele mai grave

2017: Bancu debutează la Națională, într-un meci din preliminarii cu Danemarca. La scurt timp devine titular.

două accidentări pe care le-a suferit în alb-albastru. S-a accidentat de mai multe ori, inclusiv în sezonul trecut, dar acelea două au fost coșmarurile principale, recurente, ale oricărui fotbalist profesionist: fractură de tibie și peroneu, la un meci de Cupă cu Viitorul, în octombrie 2014, apoi ruptură de ligamente încrucișate, la unul cu Rapid, în noiembrie 2022.

„După prima accidentare, mă gândeam dacă o să mai pot vreodată să merg. După a doua, m-am gândit că poate n-o să mai fiu la același nivel când revin.”

Bancu nu doar că a revenit după ambele accidentări în timp record, dar între ele a reușit să-și facă un nume. Cine s-ar fi gândit, după acea fază cumplită cu Șeroni mai ales, că puștiul de la Crâmpoia va deveni un nume important nu doar pentru Universitatea Craiova, ci și pentru Națională și întreaga țară? Poate că nimeni în afară de el însuși.

De atunci, în zgomotul tot mai de fundal și mai ignorat de noi toți al inamicilor Științei și ai lui, Nicușor a strâns 46 de selecții la echipa națională. La scurt timp după debutul sub Tricolor din 2017, Bancu a devenit titular de drept pe postul de fundaș stânga. La fel era în momentul de glorie al acestei generații: o neașteptată calificare din grupe la Euro 2024, turneu la care Bancu a fost singurul fotbalist din Superliga cu un post garantat de titular.

Durerea și gloria

Dacă am vedea povestea lui Nicu al nostru într-un film, ne-ar suna a scenariu prea tras de păr ca să poată fi adevărat. După calificarea României din faza grupelor la Euro 2024, Bancu urma să fie suspendat în optimi, cu Olanda, iar site-ul Orange Sport a scris: „Bancu e indisponibil, iar asta ar putea fi drama fotbalului românesc”. Puștiul care practic a început să joace fotbal cu adevărat la 18 ani, după o copilărie grea, devenise, ani mai târziu, singura variantă a Naționalei pentru postul de fundaș stânga. Paradoxal și ironic, era același om despre care mulți comentatori

2025, săptămâna trecută: la al cincilea an cu banderola pe braț și după 11 la Craiova, Bancu e încă leu.

de fotbal au spus ani de zile că nu ar trebui să joace fundaș stânga.

Dar Nicu s-a obișnuit deja cu durerea. Nu doar de la accidentări și lovituri, nu doar de la înjurături și critici, ci și de la marea dramă personală de la care în curând se va împlini un an. În ciuda tuturor acestor obstacole, nu l-am văzut să dea înapoi nici măcar o jumătate de pas.

***„Cuvintele sunt de prisos
în aceste momente...
Te iubesc, tata.”***

Un mare regizor a făcut recent, la bătrânețe, un film excelent despre propria viață și carieră. L-a numit „Durerea și gloria”. Mulți oameni care au reușit în viață, inclusiv Nicușor al nostru, ne-au învățat că a doua nu e posibilă fără prima.

Dar ce înseamnă „a reuși în viață” este, desigur, subiectiv. Pentru că asta e firea omului și implicit a suporterului de fotbal: mereu i se va părea că se putea mai mult. Așa că permiteți-ne să ne agățăm de un vis, oricât de improbabil ar părea el. Nu e doar visul nostru, ci și al vostru și, evident, și al lui Bancu: să ne vedem căpitanul, undeva, cândva, ridicând deasupra capului trofeul la care râvnim cel mai mult, al cincilea din istoria noastră.

Abia atunci am simți și am spune apăsător: „Da, căpitane! Pentru tot ce ne-ai oferit, nouă și fotbalului, meritați asta!”. Și apoi, vorba unei piese superbe a lui Cehov, în sfârșit, ne vom putea odihni.

AMINTIREA SĂPTĂMÂNII:

10 IULIE 2021

Prima Supercupă din Bănie

Fostele mari generații ale Științei nu au avut ocazia să se lupte pentru Supercupa României. Versiunea modernă a Universității a jucat deja două finale și a câștigat una. Dar pe prima din istorie o putea câștiga tot o echipă din Craiova, în 1943.

„Supercupa” din 1943, afacere oltenească

Prima ediție a Supercupei României s-a desfășurat oficial în 1994, cu un an după ultimul trofeu obținut de Universitatea înainte de renașterea ei (Cupa din 1993). Astfel, generația actuală este prima care a avut ocazia să joace măcar pentru titlul oficial de Supercampioană a României.

Neoficial, însă, jocuri similare cu Supercupa s-au mai disputat de exact 4 ori înainte de 1989, doar că acestea nu sunt recunoscute astăzi de către FRF.

Dacă comuniștii au organizat trei ediții de așa-numita „Cupa Scântei”, între 1958 și 1960, o poveste și mai veche vine din 1943, când, în mijlocul

marelui război, România organiza o primă și unică ediție a „Cupei OSR”. Aceasta s-a jucat între campioana en-titre FC Craiova (prima mare echipă a orașului) și câștigătoarea cupei, întâmplător tot o echipă din Oltenia, CFR Turnu Severin. În mod surprinzător, într-un meci disputat la București, severinenii i-au spulberat pe craioveni: 9-1.

Înființată în 1928 de un grup de muncitori feroviari de la Porțile de Fier, CFR Turnu Severin e o echipă cu o existență dramatică, având în vedere că în 1939 promova pentru prima oară în Divizia B, iar în 1941 promova pe prima scenă. Între 1941 și 1945 participă la ediții în formulă restrânsă ale campionatului național, respectiv ale Cupei, în acest context reușind și obținerea acelei Cupe, după o finală cu Sportul Studentesc. Echipa a dispărut oficial în 1958,

dar a fost reînființată recent, în ligile inferioare, de către un jurnalist local.

Următoarele două șanse, cu același nume în prim plan: Pigliacelli

A doua ocazie pe care a avut-o o echipă din Craiova să ridice Supercupa a fost pe 14 iulie 2018, când Știința „modernă” a jucat în premieră pentru o Supercupă oficială, chiar la Craiova. Pe un Oblemenco aproape plin, întâlneam campioana CFR Cluj, într-una dintre cele mai bune perioade ale formației din Gruia. Deși a fost un meci aprins și cu multe faze de poartă, clujenii aveau să câștige „clasic”, cu 1-0, după un penalty transformat de Culio în minutul 79. Meciul rămâne memorabil și pentru că Pigliacelli și-a făcut debutul între buturile Universității, portarul italian dând de altfel o impresie foarte bună din start. Mitriță juca și el încă pentru Universitatea, la primul lui capitol în alb-albastru.

Mitriță avea să plece prima oară la scurt timp după, dar portarul italian rămânea și primea o nouă șansă să aducă o primă Supercupă în Bănie pe 10 iulie 2021. Atunci, Universitatea, câștigătoare a Cupei, o întâlnea tot pe campioana CFR, de data aceea pe Arena Națională. Avea să fie un meci închis și tacticizat marca antrenorului nostru de atunci, Marinos Ouzounidis. La final, grecul avea să-i ia un trofeu lui Marius Șumudică, aflat atunci într-o scurtă trecere pe la „ceilalți feroviari”.

După 0-0 în timpul regulamentar, prima Supercupă din istoria clubului nostru ne revenea în urma loviturilor de departajare. Scorul final a fost 4-2, după ce toți cei patru executanți ai noștri au marcat, iar eroul meciului, Mirko Pigliacelli, a parat două penal-tiuri, executate de Păun și Omrani.

SUPERBET

PARTENER PRINCIPAL

L1203785W001253
L1250039F001653

18+

Parteneri Universitatea Craiova